

*Voor alle moeders van de wereld – met alle soorten
kinderen, en ook zonder.
Opdat jullie licht fel blijft stralen.*

HOOFDSTUK EEN

DE EIK IN DE TUIN

Met één hand rond de tak van haar favoriete boom geklemd, zwaaide Silver Trevelon heen en weer. Het was een eik van een normale lengte en een net iets meer dan gemiddelde leeftijd en in al zijn jaren had hij al heel wat veranderingen meegemaakt. De boom woonde aan het einde van de achtertuin van de Trevelons en hij was bijzonder geschikt om in te klimmen.

En als er iets was wat Silver graag deed, dan was het wel in bomen klimmen. Ze hield van dat ruwe, knobbelige gevoel onder haar vingers, het koele briesje in haar gezicht en de rijke, aardeachtige geur van hout die in haar neus kriebelde. Ze hield er al helemaal van om zo hoog mogelijk in de boom te zitten. Dan kroop ze weg in de kruin, waar de hoogste takken een soort wiegje om haar heen vormden en waar ze het best kon nadenken en gedachten kon formuleren.

Eigenlijk mócht Silver niet meer in de eik klimmen. Niet sinds ze die ene keer uit de boom was gevallen en drie weken met haar arm in een mitella had gelopen. Maar terwijl ze zich omhooghees naar de veilige plek op de op twee na hoogste tak (een pracht van een tak die precies groot genoeg was voor haar elf jaar oude billen), besloot ze dat vandaag toch echt gold als een Noodsituatie.

Eerder die dag had ze op school een toets gehad voor tekenen. En ze had het er niet al te best van afgebracht. Dat was zacht uitgedrukt: Silver had het rampzalig slecht gedaan. Zelfs Roger White had een beter cijfer gekregen, en die had alleen maar een stokpoppetjesachtig insect gete-

kend met twee licht verbaasde ogen.

Silver fronste haar wenkbrauwen bij de herinnering en haalde haar verftekening tevoorschijn.

‘En wat moet dat voorstellen?’ had mevrouw Snodder haar met lijzige stem gevraagd terwijl de rest van de klas begon te giechelen. Nou ja, iedereen behalve Aziza, Silvers beste vriendin, die haar nooit zou uitlachen – zelfs niet die ene keer toen ze per ongeluk in haar pyjama met luipaardprint naar school was gegaan.

‘Dat,’ had Silver met een flits van woede in haar ogen gezegd, ‘is wat je noemt abstracte kunst.’

‘Ah,’ had mevrouw Snodder gezegd, waarna ze de tekening opvallend linksom en rechtsom draaide. ‘Ik zie dat je misschien wel wat van je vaders terminologie hebt geleerd, Silver, maar je hebt maar weinig van zijn talent meegekregen.’

Silver zwaaide driftig met haar benen heen en weer. Niet zo ruw dat het de boom zou kwetsen, maar hard genoeg dat de bladeren geschrokken ritselden.

‘Hoe moet ik dit nou aan papa vertellen?’ mompelde ze.

Vanaf hier kon ze zo in de studio van haar vader kijken. Al was het woord ‘studio’ wel een heel chic woord voor de ruimte. In werkelijkheid was het niet veel meer dan een bescheiden serre die aan de achterkant aan hun rijtjeshuis was gebouwd. Maar papa vond het er geweldig, omdat het er zo licht was. En, zoals hij iedereen maar dolgraag hielp herinneren, kunstenaars ademen licht zoals vissen dat doen met water.

Door de glazen deuren zag Silver zijn bekende lange gedaante voor zijn nieuwste schilderdoek ijsberen. Toen ze vanmorgen wegging, had hij haar een onderstebovenknuffel gegeven (dat waren haar lievelingsknuffels) en haar zelfs zijn duurste penseel geleend. Dat met kwastharen gemaakt van adelaarsveren, ooit gekocht tijdens een excursie naar Mongolië.

Ze tuurde nog eens naar haar tekening. Het was toch overduidelijk een interpretatie van een octopus. En aangezien het háár interpretatie was, wat maakte het dan uit dat hij geen tentakels had?

Papa zei altijd dat schilderijen niet meteen logisch hoeven te zijn als je er de eerste keer naar kijkt. Soms is het juist de bedoeling van kunst

om je verder te laten kijken dan het oppervlak en door te speuren naar de schat die eronder verborgen zit. En als iemand dat kon weten, was hij het wel.

Jaren geleden, toen Silver nog maar een baby was, had hij een kinderboek geschreven en geïllustreerd. Het heette *Avontuur in het woud* en vertelde over de belevenissen van een divers groepje dieren in het bos. Niemand had verwacht dat het een succes zou worden, maar op een of andere manier had het boek de verbeelding van de lezers aangesproken. Zo was Jack Trevelon een klein beetje beroemd geworden. Niet heel beroemd. Niemand sprak hem op straat aan voor een handtekening (behalve dan mevrouw Holland, de buurvrouw, die er gek genoeg één wilde hebben voor haar teckel, Harold), maar hij was beroemd genoeg dat mensen verwachtten dat Silver ook een geweldig artistiek talent zou zijn.

Alleen was ze dat niet.

Ze was zelfs vrij slecht in tekenen.

Uit gewoonte bracht ze haar hand naar het hartje dat aan een ketting rond haar hals hing. Die had ze op haar zevende verjaardag van haar ou-

ders gekregen om haar eraan te herinneren hoe bijzonder ze was.

‘Een zilveren hartje voor onze eigen Silver!’ hadden ze samen uitgeroepen.

Terwijl Silver het cadeautje had uitgepakt, had haar moeder het hele verhaal nog eens verteld. Het verhaal over hoe ze aan haar ongewone naam was gekomen. In de nacht dat haar moeder de eerste weeën kreeg en zij geboren zou worden, was het vollemaan geweest. Een heel volle, perfect ronde maan. Manen kunnen verschillende kleuren hebben – oranje, goudgeel, roodoranje en zelfs bloedrood. Maar die nacht, net iets meer dan elf jaar geleden, was de maan zilverkleurig geweest. En zo hadden haar ouders besloten haar naar die maan te vernoemen: Silver.

Het probleem was dat ze zich niet erg verbonden voelde met die naam. Zilver was een kostbaar metaal. Iets wat blonk en glom. Iets wat mensen konden bewonderen, zoals een tiara of een vuurwerkshow – of het nette bestek van je oma dat alleen met de feestdagen wordt gebruikt. Iets wat thuishoorde in een luxe fluwelen sieradendoosje. En zij was meer iemand die regelmatig twijgjes in

haar haar had zitten, die slakken tegen elkaar liet racen op haar arm, die veelal in de groepjes met het laagste niveau zat in de klas en die in één keer bijna het hele alfabet triomfantelijk wist te boeren.

Silver keek weer naar haar verftekening.

Toegegeven, het zag er wat klodderig uit allemaal. En de drie octopussharten zouden per vergissing aangezien kunnen worden voor gapende, hongerige monden. Of zelfs billen. Argh, wie hield ze nou eigenlijk voor de gek? Papa had meer talent in zijn pink dan zij in haar hele lijf.

Silver vouwde het vel papier weer op en stopte het terug in dezelfde zak van haar blazer waar ze papa's penseel eerder nog in had gestoken.

O, nee.

Haar mond voelde opeens erg droog. Het penseel. Waar was het gebleven?

Waarschijnlijk uit haar zak gevallen toen ze in de boom was geklommen. Ze kroop heen en weer over de tak en tastte diverse holtes en scheuren af. Ze stak haar hand zelfs heel even in het uilenhol. Daar zaten geen uilen in, alleen pissebedden en spinnen. Silver huiverde. Ze was dol op de meeste dieren, maar er wáren uitzonderingen.

Het penseel was nergens te vinden.

‘Hè, verflodders!’ mopperde Silver met dezelfde uitroep die haar vader altijd gebruikte als hij verf op zijn kleren had gemorst. Wat best vaak gebeurde.

Uit frustratie schopte ze met haar benen. En toen ze dat deed, zag ze iets glinsteren wat haar aandacht trok.

Het penseel!

Het zat klem tussen de uitsteeksels van een eigenwijs uitziende tak. Ze hoefde haar arm maar een héél klein beetje verder uit te steken. Haar vingers net iets meer te strekken om het te pakken...

En toen tuimelde ze ondersteboven naar beneden.